

Minner fra Bayreuth

Enhver beundrer av Richard Wagners musikk drømmer om minst én gang i livet å kunne besøke Bayreuth hvor det i en kort og hektisk sommerperiode utelukkende oppføres Wagners operaer.

Det gamle barokke operahus i Bayreuth som ikke var i bruk ble tilbudt Richard Wagner, men det var ikke stort og enkelt nok for å dekke hans forestillinger om et hus for sine egne verk.

Byen så likevel en fordel i å ha en tilknytning til Wagner og skjenket ham en tomt som han så bygget sitt Festspielhus på. Finansieringen skjedde ved et lån han fikk av Ludvig II av Bayern. Festspielhuset åpnet for første gang sine dører med **Ring** i august 1876.

Det er fortiden 11 års ventetid på en billett når man står på en vanlig venteliste.

Dette lille skriveriet mitt er ikke ment som en anmeldelse av de to forestillinger vi overvarte men en beskrivelse av de inntrykk jeg samlet fra hele arrangementet.

Første dagen så vi **Parsifal** med regi av Stefan Herheim og andre dagen **Die Meistersinger von Nürnberg** med en omdiskutert regi av Katharina Wagner.

Når man nærmer seg Festspielhuset og selv kommer med buss ser man mange gjester som ankommer i flotte festklær. Selv om vi ble fortalt at kleskoden er mer leger enn den var tidligere er bildet snarlig preget av herrer i hvit jakke eller smoking og damer med aftenkjoler – selv på en vanlig ukedag og utenom premieren. Man oppdager også at det er mange nasjoner som er her og man føler at det er stortsett Wagner entusiaster som har samlet seg. Det er enda mer tydelig når lyset i salen er slukket og det senker seg en stillhet over salen som jeg ikke har opplevd tidligere. Det er ingen som hoster og kremter, risler og rasler – det er som om alle holder pusten.

Interiøret i salen er meget nøkternt grå, benkeradene er på minimums avstand og polstringen av klappsetene er minimalt. Jeg er glad for at vi fikk med oss en dobbelpute i bussen fordi stolene er ikke bygget for å være bekvemme. Min blodsirkulasjon hadde i alle fall ikke godt av klappsetene. Det er musikken som teller i denne salen, alt annet er uvesentlig må Wagner ha tenkt. Salen rommer 1900 mennesker, den er fullstendig utsolgt. De flotte klær står i sterk kontrast til salens nøkternhet.

Man ser ikke orkesteret fordi orkestergraven er nesten fullstendig tildekket - bare en langsgående sliss slipper ut tonene. I dag har dirigenten i hovedsak kontakt med sangerne via en TV skjerm.

Det mangler mekanisk ventilasjon i salen og også i orkestergraven. Til tross for brukbare temperaturer utenfor huset begynte svetten etter hvert å sile. Det fortelles at i sommervarmen her i Bayern har det vært målt temperaturer tilnærmet 50 grader i orkestergraven. Stakkars musikere som selvfølgelig ikke sitter i smoking der nede – skjønt ingen ser dem.

De lange pausene er meget velkomne. Man sirkulerer i hagen og nipper til vinen eller kaffeen som man kan kjøpe. Det er lett å komme i kontakt med andre gjester og jeg har i alle fall snakket med flere ukjente gjennom de timelange pausene.

Hva har jeg så fått ut av møtet med denne historiens vugge? Jeg har oppfylt en drøm og nærmet meg Wagner på en annen måte. Jeg har opplevd hvordan Wagner mente man måtte konsentrere seg om musikken hans og har også erfart at man ikke behøver reise til Bayreuth for å høre på stor musikk. Jeg har faktisk sett og hørt Wagners operaer bedre andre steder – men å ha vært her én gang i livet er en stor nok opplevelse i seg selv.

Verachtet mir die Meister nicht.